

майка; много вечери сж оставали безъ кора хлѣбецъ, само да могатъ да си купятъ нѣкоя училищна потрѣба, ала и не малко радостни часове сж прѣкарали въ благи разговори и надежда за бѣдащи честити дни...

Върви сега Радка извънъ града. Студентъ вѣтъръ духа отъ къмъ Витоша и я пронизва, а тя попритичва и потрива ржцѣ за да се сгорещи. Съвсѣмъ за друго се е размислила тя сега. „Ще свѣрши бачо, ще стане адвокатъ, сждия, ще печели... Мама ще си отдѣхне, азъ пѣкъ безгрижно ще слѣдвамъ гимназията: гиздаво облечена, съ подвързани книги подъ мишница, но... пакъ ще си ходя за полски цвѣтя. Обичамъ ги азъ, обичамъ зеленината, студнитѣ и бистри поточета, слънцето, пѣснитѣ на птичкитѣ...“

Радка стигна на опрѣдѣленото мѣсто и почна да бере по ливадитѣ пѣстри цвѣтя, но мисълта ѝ сѣ работѣше, както и по-рано: „И тогава ще бера цвѣтя, но нѣма да ги продавамъ. О, колко унизителна е тази продажба! — Подлагашъ ржка на купувачи, които не знаятъ колко пжтъ си била, какъ на тръни си бодешъ ржцѣтѣ, а мислятъ, че ти даватъ милостиня... Тогава ще нося цвѣтята у дома да крася кжщата, вѣнци ще увия на батя надъ книгитѣ... Послѣ ще бѣда учителка въ нѣкое село... Охъ, дано и тамъ има цвѣтя!...“

II. Радка при чешмата

Тѣй си мечтаеше Радка и вече се връща-ше съ напълнена кошница съ цвѣтя за къмъ